

Listy

z Rokycan

6-2011

Aktuální hesla:

Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje paže chce, všechny stroje stojí!

Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svobodu neválčí se špatně!

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 15. Jen pro vnitřní potřeby
Na internetu lze „Listy“ otevřít na internetové adrese
<http://kscmplzen.cz>

Minulost nebyla monolit

Miloslav RANSDORF, poslanec EP (KSČM)

Haló noviny, 20. 4. 2011

Kdysi v šedesátých letech probíhala mezi historiky diskuse o tom, co dědíme z minulosti.

Naráželo se tím na známý článek Zdenka Nejedlého »Komunisté, dědici nejlepších tradic českého národa«. Někteří říkali, že z minulosti dědíme jen to pozitivní, k tomu ostatnímu se nehlásíme, a jiní říkali, že z minulosti dědíme všechno, to dobré i to špatné.

Samozřejmě, že každý si hledá v minulosti „své příbuzné“ a já si myslím, že je velice důležité vědět, že diskuse o minulosti je součástí toho, jak se profiluje budoucnost. Ve slavném Orwelově románu „1984“ se píše, že ten, kdo kontroluje minulost, kontroluje i budoucnost. Měli bychom vědět, že v roce 90. výročí komunistické strany my sami také říkáme, na základě toho, jak se budeme vyjadřovat k minulosti, čím jsme a čím chceme být.

Myslím si, že jako je vějřr budoucností, jak jsme si říkali v době, kdy se zpracovávala prognóza vývoje Československa, (které brzy poté přestalo existovat), tak je také vějřr minulostí. Je vějřr možných minulostí. Ne všechno, co se stalo, tak muselo být, ne všechno, co proběhlo, bylo bez alternativ. Ale alternativy jsou prakticky vždy, byly ve dvacátých letech, kdy se diskutovalo o rozvojové strategii sovětské společnosti, a různé možnosti byly i po celou dobu existence socialismu.

Nenechme si vnútit představu, že minulost byla monolit. Přístup k minulosti musí být diferencovaný. Jiná byla strana ve dvacátých a třicátých letech, jiná za války, jiná byla po roce 1945. Připomenu takovou »drobnost«, že ze 75 tisíc členů, které měla strana v roce 1938, jich zahynulo v boji proti fašismu 25 tisíc! A v roce 1946, když proběhly volby, vítězné volby, měla komunistická strana už jeden milion lidí. V roce 1949,

Náš spisovatel

Jiří Marek,

vlastním jménem Josef Jiří Püchwein
spisovatel, pedagog, novinář a scenárista.
(Praha 30. 5. 1914 - 10. 12. 1994)

**Socialistický realismus, kapitalistický realismus
a realita**

Čtěte na str. 2

ve kterém se uskutečnil IX. sjezd KSČ, měla strana dva miliony 411 tisíc členů ve dvanáctimilionovém státě, což je absolutně největší procento, jaké kdy měla komunistická strana v nějaké zemi. Je třeba tedy vědět, že to také něco se stranou udělalo.

Komunistická strana Československa byla první obětí postátnění. KSČ změnila svůj charakter a stala se součástí moci a, chcete-li, i její převodní pákou. V Československu byla jiná situace v padesátých letech, byla jiná situace v letech šedesátých, v letech sedmdesátých. Ale když se hovoří o represí, je třeba zároveň zdůraznit, že probíhala také emancipace, a pro složité dějiny ve 20. století platí to, že v zemích, kde se komunistické strany dostaly k moci, šly emancipace a represe ruku v ruce.

V ČR došlo k absurdnímu pokusu skupiny samozvanců, kteří vykládají dějiny v jakémisi Ústavu pro studium totalitních režimů. To je samo o sobě zvláštní kouzlo nechtěného, že v tomto ústavu není prakticky nikdo, kdo by byl historikem. Naopak v něm působí pokleslí novináři, různí bezpečnostní pracovníci a já nevím, kdo ještě. Jsou to oni, kdož se snaží vnútit představu, že dějiny socialismu do roku 1989 rovná se dějiny StB. Tito lidé dokonce ani neumějí dokumenty interpretovat, protože neovládají řemeslo, v podstatě jen opisují a publikují nějaké záznamy někdejší Státní bezpečnosti.

Pro nás je velkou výzvou ukázat, že systém měl nějakou logiku, že podpora veřejnosti byla závislá na situaci a byla dána určitým kontextem. Ale představa, že v naší zemi probíhala jen a jen represe a že dějiny socialismu jsou jen dějinami represí - to je něco, co přijmout nemohu, protože to není pravda. Nemá smysl zastírat, že byly nezákonnosti. Já sám jsem připravil knihu o politických procesech v padesátých letech, založenou i na archivních materiálech a na studiu nejnovější literatury. Jen chci říci, že tyto dvě věci - emancipace a represe - by se měly studovat současně.

Všetchna politbyra mohou jít k čertu, ale to, že v roce 1960 zmizela z naší země dětská obrna, že jsme vymýtili tuberkulózu, že bylo něco jako Bruselský sen, že práce šla za lidmi, že se zajistila poměrně slušná kulturní úroveň a dostupnost vědy, vzdělanosti a kultury pro všechny, to má smysl. Zvláště v době, kdy přístup ke vzdělání, ke kultuře opět nejsou samozřejmostí. Myslím si, že je velmi důležité, abychom měli vyvážený přístup k minulosti a abychom přes něj byli schopni profilovat svou budoucnost.

Bohumír Šmeral, když hovořil na zakládajícím sjezdu KSČ, mohl hřimět, mohl recitovat hlasem Eduarda Vojana, ale on to neudělal, on říkal - vy všichni, kteří teď jásáte a kteří vykřikujete slova nadšení, za čas zakolísáte a odpad-

nete. Protože věděl, že revoluce jsou dějinami vzestupů, dramatických střetů, kolizí, ale také porážek. Vedle nesporného postupu vpřed existuje i něco, co Lenin nazýval ústupový pohyb. I ústupový pohyb se musí brát v kontextu, protože někdy přináší i určitá pozitiva. **Myslím si, že bychom měli rozhodně být minimálně na úrovni našich předchůdců a najít mezi nimi osobnosti, které jsou pro nás cenným symbolickým kapitálem.** Zvládnout střet ve společnosti v propagandě zatím příliš neumíme. V boji o veřejné mínění totiž nerozhodují tak často propracované argumenty, ale symbolické zkratky.

Politický boj je i boj o to, co Pierre Bourdieu, který už není mezi námi, nazýval symbolickým kapitálem. Společnost, která má odejít, nejdříve ztrácí svůj symbolický kapitál. Tak tomu bylo mnohokrát v dějinách. Například v 18. století francouzské království ztratilo symbolický kapitál dříve, než se skutečně zhroutilo. **Boj o tento symbolický kapitál zahrnuje i boj o naši minulost. Neznamená to fangličkářství, neznamená to nostalgii a neznamená to také, že bychom se měli soustředit jen na to, co je tak zvaně aktuální. Co je to aktuální? Myslím si, že třeba Aristotelés je tisíckrát aktuálnější než Havel, Klaus a Zeman vzati dohromady. Aristotela budou číst i za tisíc let a o nějakém Havlovi už nikdo nebude vědět. Je důležité pochopit, že aktuální znamená umět se zachytit v současnosti a přes ni profilovat budoucnost.**

Jsem toho názoru, že když chceme mluvit o problémech každodennosti, což je důležité pro komunikaci s lidmi, se kterými žijeme, měli bychom umět vyhmátnout ty prvky, které každodennost přesahují. A to je právě ona složitá vazba mezi taktikou a strategií. Domnívám se, že pro politiku KSČM je, bohužel, typické to, že teorie se směšuje se strategií a taktikou v jeden „guláš“, který častokrát není ani pořádně stravitelný.

Z činnosti OV KSČM Rokycany

V uplynulém období OV KSČM v Rokycanech projednával, hlavně prostřednictvím výkonného výboru OV KSČM, současné úkoly dané plánem práce, usneseními okresní stranické organizace a vyšších stranických orgánů. Schválil plán práce na druhé pololetí r. 2011. Zabýval se stavem členské základny i účinností současných forem a metod při získávání hlavně mladých kandidátů do naší strany.

VV OV KSČM hodnotil celokrajskou akci v Domažlicích, která se konala 21.5.2011. Tato akce se setkala s kladným ohlasem. Z okresu Rokycany pomohl zajistit kulturní program soubor mažoretek ze Zbiroha a taneční skupina Disco club team manželů Vlčkových z Rokycan. VV PL KR KSČM doporučil pokračovat v této tradici setkání občanů a nadále ji zařadit jako celorepublikovou a krajskou akci KSČM i v příštím roce.

➤ V další části jednání byla podána informace ze zasedání VV PL KR KSČM ze dne 3. června 2011 na Špičáku. V úvodu tohoto zasedání za přítomnosti členů Klubu zastupitelů KSČM ZPK a ředitele Zdravotnického holdingu, Mgr. Fojtíka proběhla jednání a diskuze o

současné situaci ve zdravotnických zařízeních, řízených krajem.

➤ Zasedání VV PL KR KSČM projednalo v dalších bodech, celkové hodnocení květnových oslav, oslav osvobození naší vlasti 2011 v kraji. Stav přípravy výročních členských schůzí ZO KSČM a konferencí v okresech. V dalším bodě jednání VV PL KR KSČM projednal přípravu voleb 2012 v okresech a kraji. Organizační otázky byly mimo jiné zaměřeny k návrhu plánu práce na II. pololetí 2011, ekonomické otázky, realizaci úkolů z celostátní konference KSČM a k přípravě 6. zasedání PL KR KSČM dne 13. 6. 2011.

➤ VV OV KSČM Rokycany pověřil své členy k prostudování návrhu změn stanov KSČM. Změny stanov budou i obsahem jednání VČS, OK a KK KSČM. Bude se jimi zabývat VIII. sjezd KSČM. V diskuzi, která byla zaměřena všemi přítomnými k výše uvedenému obsahu jednání, převládala snaha řešit plnění přijatých opatření, okresních i vyšších stranických orgánů KSČM.

Karel Šmejkal, předseda OV KSČM Rokycany

Náš spisovatel

Jiří Marek

(vlastním jménem Josef Jiří Püchwein)

spisovatel, pedagog, novinář a scenárista

(Praha 30. 5. 1914 - 10. 12. 1994)

O socialistickém realismu, kapitalistickém realismu a realitě

Kdo by neznal nesmazatelné postavy seriálů *Hříšní lidé Města pražského* (13 dílů) a *Panoptikum Města pražského* (10 dílů) a jejich autora?

Úvodem však něco o odsuzovaném socialistickém a tolik vychvalovaném kapitalistickém realismu

Když kapitalismus po listopadu 1989 osedlal svého chomého osla, hanobil vše, co bylo socialistické a vychvaloval vše, co bude opět kapitalistické. Téměř negramotní vítězové hanobili socialismus jako systém, jako institut, jako společenský řád. Hanobili jeho sociální - socialistické vymoženosti v sociální sféře, ve školství, ve zdravotnictví, v kultuře, v prostém životě lidí, a vrhli se i do demontáže nejen těchto vysoce hodnotných vymožeností, ale i do srdce socialistického systému - do demontáže a likvidace ekonomiky - těžce vybudovaného a zmodernizovaného průmyslu, vysoce efektivního kolektivního zemědělství, velmi pozitivní ochrany zemědělské půdy, státních lesů, ale i vysoce postavenou laťku na ochranu Přírody. Mezi tehdejší a nynější ochranou Přírody je obrovský rozdíl. Dnes je vše dovoleno. Ničí se Příroda všude, za humny, na polích (které zůstávají ladem), v lesích, slepě se

z Přírody stává mocná plocha betonu a asfaltu, po němž jezdí stamilióny automobilů, které svými exhalacemi ničí nejen lidi a faunu, ale i samotnou Přírodu...

Povídejme si však o něčem jiném. O socialistickém realismu. Na něj se vrhla celá „garda osvícenců“ z Charty 77 i mimo ni, kteří nám chtěli předvést něco jiného a lepšího, než byl socialistický realismus. Chtěli nám ukázat jak mocně a kladně působí kapitalistický realismus a kapitalistická realita. Při této konfrontaci nám dnes zůstává rozum stát. Kapitalistický realismus a jeho realita překonávají všechny naše možné chmurné představy o jeho výrazových prostředcích. Však to vidíme denně na všech možných médiích – vědomá propagace surovosti, plno krve a zločinu, otevřená kreace bestiality, masakry, řeže, provokace, agrese, masové vraždy... Toto vše je současná (i budoucí) kapitalistická realita a kapitalistický realismus. Tento stav se hodí mnohým, kteří právě z jeho realizace rychle bohatnou – nemají totiž žádný charakter a vůbec jim nezáleží, že svým „uměním“ notně veřejně a beztrestně pomáhají zločinu, a nejen pomáhají, ale také vychvalují a schvalují, propagují a rozšiřují. A otupují lidskou ohleduplnost, tak city, z lidí, zejména mladých tak vychovávají bezohledné tvory a vrahy, připravené vraždit kdekoliv za žold i za výkupné. Celá dnešní tzv. kapitalistická literatura – od reklamy a propagandy je zaměřena na propagaci a vychvalování surového a bestiálního sexu, surové vraždy, masaku a bezohlednosti mezi lidmi – ale souběžně s tím trpí frontálně i samotná Příroda. Lstivě nás oklamali lstivě skrze propagandu a mocných médií nám předkládají a vychvalují denně šílenosti kapitalismu a kapitalistické reality.

Socialismus však podnes září neodolatelně svým obrovským přínosem pro lidi i lidstvo. Vytvořil nehynoucí hodnoty, které dnes přežívají v socialistické próze, v poesii, ve filmu, v hudbě, v divadle, ve fotografii, v architektuře, ve výstavbě a v mnohých dalších oblastech, které dnešní kapitalismus a jeho pakultura nemohou – byť se sebevíce snaží – je potlačit a smazat z lidských příbytků.

Máme doma své knihovničky, v nichž žijí socialističtí spisovatelé a jejich hrdinové, básníci, literáti, historikové, filosofové, přírodovědci a tvůrci mnohých jiných profesí. Ti, kteří vyrůstali v době téměř padesát let existence socialismu, nemůže nikdo zničit. Socialismus má i daleko do dlouhé budoucnosti své tištěné a hmatatelné památníky. Socialismus, jehož první projekt se realizoval v polovině světa, má své filosoficko-ideologické základy a vědecké zdůvodnění v marxismu-leninismu. Tyto základní pilíře lidské společnosti nemůže nikdo zbourat a hodit do hlubin moře.

Do pokladnice socialistické literatury a realismu vydatně přispěly i desetitisíce umělců a vědců i z celého kapitalistického světa, jejichž díla vešla nesmazatelně do historie a srdcí lidí..

Proto dnešní kapitalistická tržiště „literární“ patvorba má v konfrontaci se socialistickou i předsocialistickou pokrokovou tvorbou nejen obrovské zpoždění, ale nedá se vůbec srovnávat s vynikajícími výsledky lidského myšlení a tvorby socialismu.

Současný kapitalistický realismus nám nabízí pokleslou a naivní literární produkci importovanou ze Západu, dále hroživou reklamu v písemné, obrazové, zvukové či filmové podobě (na internetu, v televizi, v novinách a časopisech, a všude, kam lidské oko a lidský sluch má přístup).

Další masový atak pouze komerční úrovně na společnost pochází od krátkodobých či dělesloužících českých politiků, kteří této nešťastné zemi vládnou již 21 let. Stačí jim třebas dva roky působení ve vrcholné politice a již pší své “memoá-

ry“ a vydělávají si milióny na svůj blahobyť. Dnes snad není třeba být vrcholným politikem, stačí být jeho obyčejným tajemníkem či osobním strážcem, milenkou či kuchařkou – a již pší vzpomínky na současnost. A lidé konsumují jejich brebty a blebty. A společenské vědy pak vytvářejí jen angažovanou antisocialistickou literaturu. Po nějaké slušné hudbě, poesii, malířském dílu či architektuře není vidu ani slechu. Jen pokřivené výstavy mrtvol, zbídačený duch v literatuře (sex, vraždy, milostné pletky, nízké úrovně, policejní honičky atd.) – to je obraz kapitalistického realismu.

Proto si važme své knihy a své domácí knihovničky z doby socialismu, kdy umění stálo na nejvyšší příčce.

K socialistickým tvůrcům patří i náš dnešní host v Listech z Rokycan – vynikající socialistický autor Jiří Marek, zasloužilý umělec a laureát státní ceny Klementa Gottwalda, bez jeho knih a jeho tvorby by byly moderní česká literatura, film i televize hodně ochuzeny. Patřil k předním československým prozaikům, byl autorem řady rozhlasových, televizních a filmových her a scénářů.

Jiří Marek studoval češtinu a němčinu na Karlově univerzitě v Praze, po absolvování učil ve 40. letech 20. století na učitelském ústavu v Soběslavi, kde organizoval studentský divadelní soubor. Po 2. světové válce pracoval jako redaktor Lidových novin. V roce 1948 se stal redaktorem Rudého práva a později byl šéfredaktorem Světa sovětů. Byl členem KSČ. V letech 1954-1959 byl ústředním ředitelem Československého filmu, pak působil jako vysokoškolský pedagog, později docent české literatury na Institutu osvěty a novinářství v Praze, v letech (1961-1972) docentem Filosofické fakulty Karlovy univerzity.

Jiří Marek byl všestranně literárně činný od roku 1944. Je autorem jak sociálně psychologických románů s náměty z 2. svět. války, tak později budovatelské prózy i dobrodružných příběhů a pohádek pro děti. Popularitu získal zejména kriminálními povídkami *Panoptikum města Pražského*, *Hříšní lidé města pražského*, které se staly základem velmi úspěšných seriálů a podnes patří do zlatého fondu českého filmu, i jako autor filmových a televizních scénářů i rozhlasových her. **Dnes s téměř zoufalstvím sledujeme brněnský seriál „Četnické humoresky“, snažíci se za každou cenu napodobit předchozí socialistické seriály, avšak v konfrontaci s Markovými seriály Četnické humoresky nám připadají jako obyčejné ochotničení kdesi ve Zlamané Lhotě, jehož herci jsou dobrovolní hasiči...**

Jiří Marek psal také povídky, knihy povídek i romány a řada z nich patří do žánru sci-fi literatury. Nejznámějším z jeho tvorby je antiutopistický román *Blažený věk* z roku 1968, jehož úryvky vyšly již v roce 1966 v časopisu Plamen.

Beletrie a práce o literatuře: *Život se nevrací* (1944); *Pečet věrnosti* (1944); *Muži jdou v tmě* (1946); *Veselé pohádky vzhůru nohama* (pro děti, 1947; přeprac. s tit. *Pohádky vzhůru nohama*, 1958); *Pan Severýn. Jeho podivuhodné názory, dobrodružství a přátelé* (1947, pod pseud. Jemar); *Vesnice pod zemí* (1949); *Nad námi svítá* (1950); *Hovoří matka* (1951); *Jak se Honza králem nestal, Radostná setkání* (1951); *V krásné zemi* (1951); *Vstup do strany, Prezident a havíř* (původně in *Nad námi svítá*); *Pionýr Fed'a, Mladí bojovníci Žít mezi lidmi, Panoptikum starých kriminálních příběhů, Záhada kolem Albatrosa* (P pro ml., 1970); *Panoptikum hříšných lidí* (1971; poté in *Panoptikum*); *Noční jízda, Panoptikum Města pražského, OK 096 se nehlásí* (1979); *Sůl země 1, 2; Psi hvězda Sirius aneb Láskyplné vyprávěnky o psech* (1982); *Panoptikum* (1984, obsahuje: *Panoptikum starých kriminál-*

ních příběhů, *Panoptikum hříšných lidí*, *Panoptikum Města pražského* – (několikrát vydání v nakladatelství *blahé paměti socialistické Mladé fronty*); *Čas lásky a nenávisti* (1986, 3. díl trilogie *Sůl země*); *Pohádkové vyprávěny o knoflíkářích a jiné čeládce* (pro děti, 1987); *Lásky mých předků* (1995) a řada dalších

Soustavně spolupracoval s televizí, filmem a rozhlasem. Napsal komentář k dokumentárnímu filmu *Spartakiáda* (1955) **Je autorem televizních scénářů mj.** *Švec Janek v pohádkové zemi*, *Rozsudek vyneste sami*, **adaptoval rovněž vlastní literární předlohy:** *Noční*, *Muži jdou v tmě*, *Sůl země* (3 díly: *Dvojí svět*, *Jednadvacátý*, *Láska*, vše 1982, r. Zdeněk Kubeček). Značný ohlas získaly seriály starých kriminálních příběhů podle Markových historických soudniček, na nichž se spolu s režiséry rovněž scénaristicky podílel *Hříšní lidé Města pražského* (13 dílů, 1968–69, rež. Jiří Sequens) a *Panoptikum Města pražského* i samostatná inscenace na toto téma (*Šťedří večer pana rady Vacátka* (1972, r. Jiří Sequens, scénář + Eva Kubešová). Řadu scénářů napsal Marek také pro film: *Případ Z-8*), *Vítězná křídla*, *Nad námi svítá* Všude žijí lidé, *Alibi na vodě*, *Na kolejích čeká*, *Svatá hříšnice*. Na motivy povídek z *Panoptiku* vznikly Markovy scénáře k Sequensovým filmům *Pěnička a paraplíčko*, *Partie krásného drahouna*, *Smrt černého krále* a *Vraždy v hotelu Excelsior* aj.

Rozsáhlá Markova tvorba rozhlasová zahrnuje publicistické komentáře, dramatizace i původní rozhlasové hry (mj. spolu s Janem Otčenáškem stál u zrodu rozhlasového seriálu *Jak se máte, Vondrovi?* a napsal jeho 10 částí).

Užíval pseudonymů a šifer: Jemar, jm, -jm-, mar, mrk.

(Životopisné údaje čerpány z internetové Wikipedie)

Poznámka: Znova jsem četl román Jiřího Marka „*Čas lásky a nenávisti*“ (Žatva Praha 1986), ve kterém čapkovským stylem a jazykem autor vypráví osudy lidí v Praze a v Ústí n.L. na sklonku okupace, jichž sám prožil jako očitý svědek. V knize se zmiňuje dvakrát také o Rokycanech. Na str. 346 píše: „Vedoucí činitelé tu noc (8.5.1945) prchají. K. H. Frank utíká v autě, oblečen v prostou uniformu vojáka, ujíždí odlehilými silnicemi v noci, trasou, kterou mu stanovili jeho poradci. Vyhýbá se hlavní silnici a oklikami dorazí do Rokycan (ve středu dopoledne 9. května 1945, PC). Ale lidé ho tam poznali, sbíhají se a žádají, aby byl (Američany) zatčen a vydán českým úřadům. Američané ho rychle přemísťují na své velitelství do Plzně...“

Na str.353 pak o osvobození Prahy Rudou armádou píše: „Část Rudé armády zaplnila (9. května) Prahu, ale jiné části se řítily dál na jih a stáčely se zvolna na západ k demarkační čáře...“. **Dle archivních dokumentů první průzkumné tanky Rudé armády dorazily do rokycanského předměstí Borek v nočních hodinách 9. května 1945.**

Ministr zdravotnictví Heger: ... prý si stačí pořádně čistit zuby

Ministr zdravotnictví Leoš Heger v nedělním diskusním programu na Primě hájil zavedení plateb za běžné amalgámové plomby. Tvrdil, že řešením bude, když si lidé budou lépe čistit zuby. I další jeho výrok byl do jisté míry šokující, když vitamíny označil za luxus.

Kalous, Heger a spol. našli zlatý poklad: občany, kteří kupují potraviny, kuřáky, kteří kupují cigarety a kteří kupují nápoje (zejména pivo). Bohatým brali – pardon – chudým brali a bohatým rozdávali – čeští loupežníci Kalous, Heger, Nečas, Schwarzenberg and corporation. Kdo kouří, ať platí,

kdo má ještě zuby, běda mu, bude taky platit za nějaký kaz, kdo má hlad, zaplatí za chleba, kdo má žízeň, bude platit za pivo i za ostatní tekutiny...

V Česku vládnout soukromé „silové armády“ Kdo nás, občany, chrání?

Soukromé bezpečnostní služby

Může se stát, že jednoho krásného či špatného dne se probudíme a zjistíme, že nám vládnou soukromé bezpečnostní agentury.

Čím to, že v Česku je tolik SBA? Je to zřejmě jev sociální: Čím více lidí krade, loupí, podvádí, a bohaté nepoctivě a to ve velkém, tím větší strach z odvety jak konkurence, tak i občanů, pakliže si to uvědomují. Proto každý rychlokvaška - zbohatlík, zloděj a lichvář nutně potřebuje kromě pancéřovaného vozu, rozličného utajení i po zuby ozbrojené strážce, kteří zabezpečují ve dne v noci jeho osobní a rodinný klid a nepoctivě nabytý majetek. Dobrý člověk by se mezi dobrými lidmi nemusel nikdy bát. Společnost však zvlčila a zdivočila, jeden se snaží okrást druhého a všichni dohromady nemají dost, ale chtějí mít ještě víc. A kdo je ochrání? Obrátit se na ochranu české armády, která téměř neexistuje a není ani národní, nebo dnes chrání jen zájmy cizích v cizích zemích? Ta sotva stačí chránit sebe sama. Obrátit se ochranu na českou policii? Ta má svých problémů pod vedením aktérů soukromých bezpečnostních služeb až nad hlavu. A k tomu stát nemá na její příslušníky příslušné peníze. A tak poctivý a chudý občan, který nemá peníze na ochranu od loupežníků a zlodějů musí spoléhat sám na sebe a na náhodu, že si zloději nevezmou do „parády“ zrovna jeho.

Čím víc zlodějů, lichvářů a podvodníků ve státě, tím více soukromých armád a bezpečnostních služeb. A Česká republika v obojím vyniká. Podle zpráv z tisku působí v současné době v Česku téměř šest tisíc soukromých bezpečnostních agentur s více než 51 tisíc zaměstnanců. **Jejich počet dokonce převyšuje i počty policistů, kterých je 46 tisíc, ba i počet vojáků, kteří mají chránit (Právo 28.5.2011) a bránit stát, dodal bych já. Soukromé bezpečnostní služby silně prosakují do nejvyšších státních struktur, mají silný vliv při prosazování zákonů obecně i zákonů, týkající se jejich činnosti. Stačí ocitovat šéfa Unie bezpečnostních agentur Jiřího Kameníka k připravovanému zákonu o SBS, v kterém je mj. navrženo, že nad SBS bude dohlížet ministerstvo vnitra: Na to J. K. prohlásil: „Ten idiot, co to napsal (do zákona), by se měl jít zastřelit.“ (Právo. tamtéž).**

Exekutoři

Budeme-li k nim počítat ještě ty strašné exekutory, kteří nemají daleko od soukromých bezpečnostních služeb, a lichváře, kteří jsou příčinou mnohých neřadů v této zemi, tak můžeme veřejně prohlásit, že Česká republika se stává státem soukromých bezpečnostních útvarů a že vlastně spolu s národním majetkem a bohatstvím je důkladně zprivatizován celý stát i národ.

Ještě pokud jde o armádu exekutorů a jejich obětí: Cituji opět z denního tisku:

Počet nařízených exekucí se neustále zvyšuje. V r. 2008 jich bylo přes 571 tisíc, v r. 2010 přes 700 tisíc, sdělila mluvčí ministerstva spravedlnosti Tereza Palečková.

Za deset let od zavedení exekucí v Česku, které se realizují prostřednictvím soukromých úřadů (agentur), bylo vykoná-

no více než tři a půl milionů exekucí a nyní jich probíhá 1,6 miliónu. (Pávo.30.5.2011).

I „armáda“ exekutorů je velmi početná. Přesné číslo však jsem nevypátral. Tuším, že jde o více jak 61 tisíc „kliftonů“, kteří mají jediný zájem: hlava nehlava – za každou cenu přijít k penězům a majetku, aniž by přihlíželi k sociální situaci zadlužených nebo k častým přehmatům, které páchají vůči občanům.

Armáda

„Zajistit vnější bezpečnost, vnitřní bezpečnost, justici a výběr daní. Všechny své povinnosti plní na přibližně stejné úrovni. Armáda má snad 35 tanků, čtrnáct letadel na operativní leasing, pár směšných "bitevníků", které nedoženou ani dopravní letadlo, 22 000 mizerně placených žoldáků (*toto číslo uvádí i náčelník gen. Štábu Šedivý – Právo 9.6.2011*). Místo policie podporuje městské gardy, možná jim nakonec nakoupí halapartny, o úspěších justice čteme téměř denně, daně vybírá jen od pár lidí, kteří ty své prachy už nemají kam schovat, a z toho zaplatí jen 15%. Zkrátka po dvaceti letech devastace by mohl opět vystoupit Havel a zopakovat: Naše země nevzkvétá.“ Citováno z internetových ohlasů na postavení armády.

Agenti, agenti provokatéři, agenti a jiní...

I v Česku samozřejmě působí i další početné davy neviditelných agentů různého ražení.

Tichou a neviditelnou armádu tvoří i digitální sledování občanů přes mobil, internet a jiné elektronické prostředky... Mobil je v podstatě největším špiónem, neboť mnozí mnohé organizace, které disponují elektronické zdroje (operátoři, policie apod.) mohou nás odposlouchávat, lokalizovat, zaznamenávat hovory apod. Ba i samotné digitální televizní bedny se zabydly v každé domácnosti jako špióni a pátá kolona.

Co ještě k tomu dodat?

Jak jsme byli v poslední době svědky, vliv soukromých bezpečnostních agentur se silně začíná projevovat i ve státních reprezentacích a orgánech (viz soukromá bezpečnostní služba ABL pana poslance Bárty, z líhně SBA pochází i nyníjší samotný ministr vnitra Kubice atd.). (Cis)

Lichvář je vlastně taky stát, který připouští lichvu

Co je lichva?

Slovník nás poučuje, že „lichva je trestný čin, spočívající v zneužití něčí tísně, nezkoušenosti a p. k vlastnímu neúměrnému obohacení. Dříve (i dnes) půjčování peněz za neúměrně vysoký úrok“.

„A jak si orgány činné v trestním řízení mohou na takové záludné podnikavce došlápnout? Obtížně. Lichva je sice uvedena v trestním zákoníku, jenže se v řízení těžko prokazuje. Bránit se ale lze na základě judikátů Nejvyššího soudu, jenž rozhodl, že lichvou je čtyřnásobek běžného úroku, který je poskytován bankami v ČR.“

Stát či jeho justice, které dopouštějí, aby lichváři (věřitelé) půjčovali občanům tísní peníze za čtyřnásobek úroku, poskytovaných bankami, je vinen. Je absurdní, aby povoloval tak vysoký úrok parazitům a umožňoval okrádat právě ty, kteří žijí ze dne na den.

A ještě něco. Stát v dnešní době je vlastně kapitalismus, který se skrývá pod rouškou demokracie a svobody, ba i humanismu, protože na tato hesla slyší mnozí „nemakačenko-ve“, kteří mají svobodu zřít si podvodnou kancelář,

lichvářskou kancelář, vyděračskou kancelář, podnikatelskou kancelář, kapitalistickou kancelář, loupežnickou kancelář, kancelář veřejných zlodějů, slibující všem ráj na zemi, kteří zcela demokraticky a svobodně okrádají

Kde je naše vlast? Bude se nazývat Globalistán?

Ze života v zemi zvané Globalistán

První příklad: Nešťastné okurky

Byli jsme svědky nemoci šílených krav. Evropa i svět začaly masakrovat krávy, jichž v této historii padly milióny kusů. Byli jsme svědky šílených vepřů, kuřata a jiných domácích zvířat. Došlo taky na ně. Milióny kusů zabito a spáleno.

Nyní došlo taky na „šílené“ okurky, rajčata i salát.

Poslední zpráva, která hýbala Evropskou unií: Nešťastné salátové okurky. I obyčejné salátové okurky jsou schopny rozložit zevnitř nejen římskou či hunskou říši, ale také Evropskou unií. Co se nestalo? Po Evropě až na samotné Španělsko, se začala šířit střevní nemoc, která dokonce ohrožuje životy lidí. Kdosi suverénně prohlásil (byli to Němci), že přenášecem této nemoci jsou okurky ze Španělska. Hrozba ohrožení obyvatel ostatní Evropy vedla k tomu, že španělské okurky, ba i rajčata a saláty nikdo v Evropě pak nechtěl kupovat a evropští národové EU vyhlásili těmto španělským produktům embargo. Trvalo to týden, čtrnáct dní, pak vědecké ústavy Německa přišli s bombou: španělské okurky, rajčata či salát nemají nic společného se šířící se zhoubnou nemocí? Španělsko hlásí ztráty z obchodu miliardy eur, prodejci v celé Evropě se bouří, že od nich nikdo nechtěl kupovat tentokrát nejen španělské ale i domácí okurky. Tisíce tun zeleniny se musel fyzicky likvidovat...

Druhý příklad hroutící se Evropy: Jaderné elektrárny Německa

Německé prohlásilo, že do r. 2022 zruší všechny jaderné elektrárny, vyrábějící 23% veškeré elektrické energie Německa. A hned se ozval premiér Nečas, že v důsledku této německé akce stoupnou v Česku ceny elektřiny až o 30%. Chtělo by se říci, když se uprdne někdo na západě, má to katastrofální následky i na nejvýhodnějším cípu EU.

Třetí příklad: Privilegia pro občany

Bývalo v Helladě kdysi dobrým zvykem, že Helénové jeden čas měli možnost navštěvovat své kulturní památky (muzea, archeologické lokality apod.) zdarma. Ke vstupu stačil jen občanský průkaz. Pak kterýsi sykofant z ostatní EU podal na Helladu žalobu, že preferuje domácí obyvatele a cizince, kteří museli řádně do muzeí platit, diskriminuje. I bylo nařízeno, aby Athény okamžitě zrušili toto privilegium pro své obyvatelstvo a zejména pak pro školní mládež, aby nebyli poškozováni ostatní obyvatelé EU.

Čtvrtý příklad: Zadluženost

Hellada v současné zadluženosti států EU zdaleka není nejzadluženější zemí, je snad dokonce na 15. místě čili dalších 14 států EU ji v zadluženosti předhonilo. Ale dnes evropský i mezinárodní finanční a lichvářský kapitál vyhlásil ekonomice v Helladě neurvalý boj, který hraničí s hyenismem. Řecko chtějí zejména silné státy EU i mezinárodní monopoly důkladně oškubat prostřednictvím nařízených privatizací strategických oblastí země (Řecko je stále víceméně ve válečném stavu v Tureckem, které oficiálně vyhlásilo doktrínu casus belli čili trvalý důvod k válce, válečný stav). Nutí ho privati-

zovat přístavy, obchodní loďstvo, leteckou dopravu, železnice, poštu, výrobu léčiv a další strategické oblasti (celkem 51 státních strategických podniků).

Pátý příklad: Rozdíly v platech

Platy například Němců, Belgičanů, Angličanů a jiných jsou troj i vícenásobně vyšší, než platy v Česku či v Řecku. Nikdo se však neodvažuje podat stížnost na to, že jde tu také o diskriminaci českého či helénského obyvatelstva a že by Němci a jiní měli snížit platy na úroveň Česka...

Globalistán či Absurdistan

Vypadá do humorně až absurdně. V EU je mnoho důležitých věcí absurdních. Evropská unie, pokud žila v poklidu a v závětrí hospodářské a finanční krize, mohla si spokojeně mnout ruce a dokazovat světu, že takto má vypadat ostatní svět. Jakmile však na plachty této lodi zavanula vichřice, vypluly na povrch všechny její neduhy. Nejen že není schopna udusit hospodářskou krizi v Helladě, v Irsku, Portugalsku, Španělsku i jinde, ale sama EU vytváří prostředí, které stahuje mnohé země na dno. Jak jinak je možné vysvětlit neurvalé útoky mocných německých finančních kruhů a tisku mezinárodních tzv. ratingových (zlodějských) institucí, které svévolně a bezohledně vydávají svá „odborňující“ vysvědčení o stavu ekonomiky ostatních zemí? Právě tyto zlovolné instituce, nadnárodní monopoly, bankéři a lichváři jsou příčinou zla mnohých států světa. Oni diktují, kdo půjde dolů a kdo ne. Např. USA patří mezi největší dlužníky na planetě. Ale na ně jsou všichni krátkí...

Už staří Římané...

Staří Římané, jako první světoví globalizátoři uznávali jednu jedinou pravdu zakotvenou v této stručnosti: „Ubi bene, ibi patria“, čili „Kde je dobře, tam je vlast“. A také podle toho dopadli. Jejich nejstarší globalizační pokus totálně se rozložil. Po rozkladu římské globalizující říše nastal raně středověký a středověký naprostý rozklad – ve všem. Jeden čas se pokusila tehdejší globalizaci realizovat katolická církev prostřednictvím všech tehdejších mocenských prostředků – od výhrůžkami bohem až po sadistickou inkvizici, při níž bylo umoučeno a zavražděno na 5 miliónů lidí (jen v Evropě).

A jak je to na planetě Zemi dnes?

Starokolonialisté (zejména Angličané zvaní též Britové, Severoameričané, příp. Španělé, Němci a další) i neokolonialisté, kteří se zrodili po druhé světové válce, ale zejména po rozpadu socialistického bloku (do dneška), neměli, nemají a ani nebudou mít žádnou vlast. Proto jejich vlasti je neokolonialismus a nejnověji globalizace.

Jakou vlast mohli mít britští kolonizátoři, kteří prožívali víc jak dvě stě let svá „šťastná léta a mládí“ v Indii, v Číně, více jak tři sta let v Africe či kolonialisté, sužující a utiskující Jižní a Střední Ameriku, staro i neokolonialisté, sužující polovinu Evropy 19. a 20. století? Britové, Severoameričané a nejnověji i Němci měli jedinou vlast – tvrdý až militaristický až karabánický kolonialismus /známe ten pohled na britského koloniálního vojáka v krátkých kalhotách a s krátkými rukávy a s bičíkem pod paždí!. Jejich vlast byla, jest a bude – další neokolonialismus a poslední jeho fáze – globalizace. Právě tito neokolonialisté nemají žádnou vlast a právě oni jsou největšími zastánci globalizace – morální (devastační), psychické (sebevražedné), ekonomické (nadvláda monopolů) finanční (nadvláda světového lichvářského kapitálu), bankovní (nadvláda nadnárodních monopolu, kde není viníka, ani

poraženého, ale vždycky vítěze), nadvláda větového militarismu, sjednoceného pod hlavičkou NATO, EU, USA (USA – Británie, Austrálie, Kanada a jejich kolaboranti).

Když v minulosti měl hospodářské problémy jeden stát, neovlivňoval zásadě svými problémy sousední stát. Když někde vypukne krize (finanční, hospodářská), zamoří globálně celý svět.

Každý dosavadní pokus o prosazení globalizace od starověku počínaje měl silně militaristický charakter. I dnešní globalizátoři mají jedinou vlast: militaristickou globalizaci. Ta je má ochránit před defenestracemi, povstáními, sociálními nepokoji a revolucemi.

Neskončí také Evropa obecně a EU a USA zvláště – při takovém šíleném tempu za údajným blahobytem, také na nějakou šílenou nemoc? Zatím tyto země a mocnosti si žijí blahobytně na úkor celého ostatního světa a Přírody. Proto mohou vyvíjet další a další chemické látky, aby okurky byly obrovské, rajčata, brambory, jablka, hrušky a jiné ovoce a zelenina byly taky obrovské. Rovněž kukuřice, žito, pšenice, rýže... To se budeme mít!

Jakou tedy chceme Evropu?

Je samozřejmé, že žádný obyvatel Evropy se nemusí bát, že není Evropanem. Jen po r. 1989 se hystericky řvalo, že se konečně vracíme do Evropy. Každý z nás byl a žil v Evropě – v Evropě plné válek a šarvátek, stávek a demonstrací, v Evropě se všemi problémy třídními, sociálními, činy dobrými i špatnými, i když Evropa byla rozdělena na dva tábory, byli jsme tu spjatí minulostí, současností i budoucností. Evropu druhé poloviny 20. století nerozdělil jen socialistický tábor, ale rozdělil ji i kapitalismus, jehož jediným cílem se stala touha po rozbití socialismu. I dnes jsme všichni obyvatelé Evropy a nepotřebujeme k tomu, aby nás poučoval V. Havel či další zbytečně zatvrzelí Evropejci. Samozřejmě chceme, aby evropský domov byl příznivý pro všechny jeho obyvatele, nejen pro ty, kteří si nahrabali, nakradli a zbohatli a bohatnou z práce stamiliónů pracujících. Chceme Evropu taky bez válek, bez agresí, bez porušování lidských práv, bez porušování ústavních práv, bez zbídačování většiny menšinou. Zatím jsou to sny a přání. Skutečnost je pesimistická varování, a varování „A bude ještě hůř“, které se v Česku šíří již více jak dvacet let, stále hrozí a platí.

Možná i jistá společná kooperace národů Evropy v podobě Evropské unie, nikoliv v tak husté podobě jako dnes, kdy se ekonomicky potlačují ekonomiky menších národů a států a dopředu se protlačují ekonomiky států silnějších, kdy o vládách v EU rozhodují mocné nadnárodní tzv. ratingové společnosti, která drze známkuje ekonomiky národních států a tím jako staří Římané pohybem prstu dolů ukazují, zda ten či onen stát zbankrotuje či nebankrotuje. Mocné bankovní a lichvářské domy, které lichvářskými metodami ožebračují národy, vědomě (jakoby konkurenčně) likvidují národní ekonomiky i místní lidské a přírodní zdroje, zejména potravinové. V důsledku toho statisíce nákladních aut brázdí evropskými silnicemi a zásobují trhy zemědělskými či potravinovými produkty z několika nejsilnějších ekonomik. Cibule se dováží do „cibulových zemí“ z Egypta, Španělska či z Číny, citrony či pomeranče se dováží do Řecka či Španělska z Argentiny a podobné absurdity. Citrusové plantáže v Helladě, Španělsku, Portugalsku či jiné pak krachují a jejich majitele neproletarizují.

Kdo dal právo oněm „ratingovým“ společnostem, které dnes svými výroky a „rozumy“ ovládají prakticky celý svět?

Je možné, aby několik soukromých zájmových finančních a lichvářských skupin svrhávalo národní ekonomiky do propasti? Dnes tyto nestvůrné instituce a děti globalizace prakticky ovládají svět.

Takovou Evropu rozhodně odmítáme, neboť neprospívá nikomu, leda opět těm mocným vrstvám, které Evropě diktují a honí se za zisky... (Cis)

Společenská kronika

Červenec 2011

60 let: Celina Václav, Holoubkov, Trykarová Ludmila, Litohlavy

65 let: Hurka Václav, Rokycany 12, Hartl Václav, Hrádek, Vimrová Magdalena, Hrádek

75 let: Poch Karel, Holoubkov, Vondrášková Miroslava, Hrádek

80 let: Černík Miroslav, Volduchy, Hejl Václav, Volduchy, Chotová Jiřina, Volduchy

81 let: Šmolíková Zdeňka, Rokycany 1, Balejová Božena, Rokycany 11, Kolková Libuše, Březina

82 let: Feureisl Karel, Strašice, Řeháčková Miroslava, Strašice

84 let: Tichotová Jitka, Rokycany 12, Švec Oldřich, Dobřív, Kubička František, Hrádek

85 let: Staňková Magdaléna, Hrádek, Kongres Václav, Mýto

88 let: Anténe Karel Rokycany 3, Vildová Olga, Volduchy

89 let: Pavelková Božena, Rokycany 6

Srpen

35 let: Pospíšil Jiří, Březina

60 let: Bláha Václav, Litohlavy

65 let: Čermáková Vlasta, Rokycany 11, Nová Eva, Rokycany 20

70 let: Štrach Miroslav, Rokycany 1, Jedličková Miluše, Cheznovice

75 let: Koppová Věra, Rokycany 11

80 let: Weiss Jaroslav, Rokycany 1, Vítková Irena, Klabava:

82 let: Paulusová Růžena, Rokycany 8, Šilhan František, Hrádek, Dezortová Hana, Strašice

84 let: Murin Josef, Strašice

86 let: Vaněk Čestmír, Rokycany 11

88 let: Stáňová Helena, Hrádek

Září

50 let: Šimánková Jiřina, Rokycany 23

65 let: Brožová Miloslava, Rokycany 12

70 let: Belšanová Anna, Mirošov

80 let: Mareček Jaromír, Rokycany 6, Hrbáček Václav, Rokycany 12, Michálková Eva, Mirošov, Kratochvílová Jitka, Volduchy

83 let: Burian Bohumil, Volduchy

84 let: Lisý Jan, Těškov

85 let: Zach Karel, Rokycany 13

94 let: Loukotová Anna, Rokycany 33

99 let: Klíma Josef, Strašice

Blahopřejeme všem naším jubilantům – soudruhům a soudruhům a přejeme jim hodně zdraví a spokojenosti v dalším životě.

Náš medailonek

Anna Basáková

Ženské hnutí na Rokycansku vydatně pomáhalo straně a dělnictvu nejen v dobročinné, kulturní a tělovýchovné činnosti, ale především v práci ideové a organizační. Jednou z předních představitelk tohoto hnutí byla Anna Basáková.

Narodila se jako jedno ze sedmi dětí v r. 1893 v Plzni, kde také vychodila školu.

V důsledku nemoci otce se jako 16letá přestěhovala s rodiči do Pavlovského u Rokycan, kde se živili obděláváním několika kousků polí. Touha Anny po vzdělání byla uspokojována pouze půjčováním knih od pokrokového řídicího učitele v Hrádku, kde se zapojila i do pěveckého spolku a ochotnického divadla.

V roce 1912 se seznámila s valcířem Basákem, který v roce 1914 narukoval, ale v r. 1915 byl vyreklamován, a uzavřela s ním sňatek. V roce 1919 získali vlastní byt v Rokycanech na Prachovně. Její manžel ji začal brát na schůze sociálně demokratické strany a oba se stali členy DTJ. Po vyhrocených událostech roku 1920 se spolu s dalšími soudruhy jasně postavila na stranu revoluční levice. V roce 1921 byla spolu dalšími jako soudruhy vyslána jako delegátka z Rokycan na ustavující sjezd KSČ do Prahy, (konal 25. května). Po návratu se pustila do intenzivní ideové a organizační činnosti. Z rozhodnutí strany pracovala mezi ženami a mládeží. Mezi občany byla oblíbená a za KSČ zasedala i v městském zastupitelstvu, kde působila jako členka školské a sociální komise.

Její zásluhou byla založena ženská dělnická organizace „Ženoděl“.

V Rokycanech prožila i velkou stávku v městských železárnách na zač. r. 1934. Poté se rodina přestěhovala do Lužce nad Vltavou, kde její manžel sehnal práci. Zde prožila čtyři klidná léta. V době okupace byla německými úřady přidělena na práci k německému sedlákovi. I ona jako celý národ prožívala okupaci ve strachu a napětí, ale přesto podporovala partyzánské hnutí v Řepně potravinami a šatstvem.

Po osvobození se hned aktivně zapojila do veřejné a stranické práce, působila při zakládání stranických organizací a byla zvolena i do národního výboru. Za svoji celoživotní činnost byla vyznamenána medailí Za zásluhy o výstavbu a pamětní medailí.

Soudružka Anna Basáková zemřela 28.2.1977.

Stáj MUDRA

Vás zve na JEZDECKÉ ZÁVODY

Pořádané

25. června 2011 od 10,00 hodin

(sobota)

v Mirošově Na Kamínkách

a večer od 19,00 hodin

posezení s hudbou a tancem

Občerstvení zajištěno

STÁJ MUDRA

Vás a zvláště Vaše děti zve na

D Ě T S K Ý D E N

pořádaný

26. června 2011 od

09,00 hodin

(neděle)

v Mirošově na Kamínkách

V průběhu dopoledne je pro děti připraven bohatý

program - soutěže - ukázky - diskotéka

Bohaté občerstvení je zajištěno

Na obě akce srdečně zve stáj MUDRA, KSČM a další sponzoři

Stávka – jde o sociální jistoty

ROKYCANY 16. června 2011: Problémů má současná kapitalistická společnost nespočet. Arogance, cynismus, pokrytectví, normální je lhát a podvádět, touha po moci a penězích, bezohlednost mocných... To jsou jen některé z nemravných chorob dnešních vládců.

Z mocenských chorob pak patří k dalším chorobám urychleně rozbít poslední socialistické vymoženosti, dále efektivně „dle práva a zákona“ (vše již kapitalistického) rozkrást ještě i vše, co není přibito a zakotveno, ale i to, co je přibito a přituhlo jako součást planety Země. Nynější kapitalistická vláda proto urychleně vytváří právní a morální zdůvodnění, tzv. „právní humus“ (dokud má ještě v parlamentu téměř absolutní „většinu“) k upevnění „posvátného a nedotknutelného“ soukromého vlastnictví a ještě ho doslova fakířskými kouzly nechat zmizet do svých kapes. Urychleně a dokud je čas se obohacovat o další (spíše zbytky) společenského vlastnictví.

A k tomu se ještě nynější kapitalistický režim (zatím úspěšně) snaží veřejně sahat do kapes většiny nás „neúspěšných“ obyvatel této země, kteří se živí (pocitivě) ze svého měsíčního (kapitalistického) žoldu a z hubených a stále hubnoucích důchodů a item hubnoucích se sociálních dávek.

Ale nynější režim, jeho vláda, Nečas, Kalousek a mnozí jiní jsou dobrými počtáři. Proto dobře ví, že když zavedou **jen ubohou daň z hlavy (jako za feudalismu či za vlády Turků)** - jen jednu korunu denně, tak to máme za den 10 miliónů Kč kapitalistických (dále jen Klk), za měsíc pak 320 miliónů, a za rok již 3 miliardy 600 miliónů Klk. A kam půjdou ty mi-

liardy? Tu 600 miliónů dovede kouzelnickým způsobem utratit Vondra, onde 3 miliardy záhadně zmizí v kanálech Tondy, jiné miliardy dovede vytočit Mirek, za další se jakoby koupí nějaké obrněné transportéry zv. pandury – ovšem část spadne do kapes tzv. lobistů – pak se koupí nějaké nevyhovující pistole, nějaké svačiny pro hlídače, nějaká letadla (gripeny), která 15 minut po vzletu již narušují vzdušný prostor okolních států, další půjdou pro potřeby osvobodovatelské jednotky do Afghánistánu, které tam „osvobozují“ Afghánce od Afghánců a posilují tak obranyschopnost Česka a jeho obyvatel...

Dnešní pravici však nestačí korunová daň z hlavy, ale touží po mnohem větších finančních tocích a ziscích. Proto prosazuje tzv. reformy naplněné stále se zvyšujícími daněmi a poplatky, zvyšováním cen základních životních potřeb, plateb za plyn, elektřinu, vodu, nájem atd., které se pro polovinu obyvatel se stávají již naprosto neúnosnými.

Asi tak nějak vypadá dnes situace nejen však v této zemi, ale ve většině zemí Evropy.

Stávkující dopravci bojují za všechny občany proti tzv. reformám. Právce a prezident – ve prospěch bohatých

V posledních dvaceti letech kapitalistického režimu jsme byli svědky řady stávek. V poslední době jsme zažili stávku lékařů za vyšší platy, učitelů, zdravotních sester, policistů, hasičů – ti všichni se domáhali dalších peněz pro sebe. Mohli jsme být také svědky stávky soudců od nejvyššího po nejnižší soud, nespokojenost s platy vyjadřovali a vyjadřují také poslanci, senátoři apod.

Čtyřicetihodinová stávka třinácti odborových svazů dopravců, která proběhla ve čtvrtek 16. června t.r. byla jedinou stávkou, která si kladla požadavky tak říkající celonárodní, nikoliv jen profesní. Proto je tato stávka mezníkem v boji pracujících v ČR od r. 1989. Železničářům a ostatním odborovým svazům dopravců za to patří velké poděkování za stávku „proti drahotě a sociálnímu propadu do větší chudoby, v některých případech už do hmotné nouze“, jak se vyjádřil Petr Uhl.

Proti této celonárodní stávce s celonárodními cíli povstala cynická a arogantní Nečasova a Kalouskova vláda, postavila se trojkoalice ODS, TOP 09 i Věcí veřejných, které se v rozporu se svými předvolebními programy, sliby a hesly mravně propadly až do humusu.

Proti této stávce se postavil razantně i sám prezident Klaus, který vyzval podnikatele, aby každého, kdo se zapojí do stávky, propustili z práce...

Vytrvale nám ve dne v noci vtloukávají do hlavy, že žijeme v demokracii plné svobody a humanismu a že máme demokraticky zvolené velmi dobré strážce nejen těchto (neexistujících) hodnot, ale ve dne v noci pečují také o naše budoucí blaho – proto musíme se smířit s tím, že budeme žít stále skromněji a že musíme již dnes platit za to, abychom žili lépe v daleké budoucnosti. Prostě již dnes, kdy jdeme do důchodu v 63 letech, musíme myslet na to, abychom se důchodu vůbec nedožili. (Cis)